

Ajándékozzuk oda másoknak mindazt, amik vagyunk és amink van!

Február másodika, a megszentelt élet napja alkalmából idén is levélben köszöntötték a megszentelt személyeket a Megszentelt Élet Intézményei és Apostoli Élet Társaságai Dikasztériumának vezetői. Üzenetük központi témája a megszentelt személyek küldetése: Jézus gyógyító szeretetének megélése ma élő felebarátaink felé.

Az alábbiakban a teljes levél fordítását közreadjuk.

Kedves megszentelt férfiak és nők!

Most, amikor szinodális légkör vesz körül bennünket az Egyházban, a megszentelt élet huszonhetedik világnapját közös szentmisével ünnepelhetjük a Santa Maria Maggiore-bazilikában. Mivel a Kongói Demokratikus Köztársaságba és Dél-Szudánba tett apostoli útja miatt a Szentatya távol van, a mise főcelebránsa *João Braz de Aviz* bíboros lesz. Ezen a napon hálával emlékezünk meg az Úr mérhetetlen kegyelméből kapott hivatásunkról, arról, hogy „Jézus lét- és cselekvésmódjának élő emlékezete” lehetünk (*Vita consecrata*, 22), s annak tudatában, hogy az ő kegyelme elegendő számunkra (vö. 2Kor 12,9), alázattal és bizalommal kérjük, hogy megéljük a hűség ajándékát és az állhatatosság örömét.

Ez a nap összekapcsol bennünket a megszentelt életet élő személyek összes közösségével, melyek szerte a világban ugyanazon a földön zárandokolnak, amely fenntart bennünket, és amelyben ezt a kihívásokkal teli történelmet éljük. Isten továbbra is arra hív bennünket, hogy megszentelt életet éljünk a megszenteltség különböző megnyilvánulási formáiban, melyek kiegészítik és gazdagítják egymást, és mindenekelőtt ajándékot jelentenek az Egyház számára. A megszentelt élet intézményei (a szerzetesek, a monasztikus életet élők, a szemlélődők, világi intézmények, az „új intézmények”), a szüzek rendje, a remeték és az apostoli élet társaságai a megszentelt élet egészét fejezik ki, amely az evangéliumot egy sajátos életformára fordítja le, amely a hit szemével képes olvasni az idők jeleit, és amely dinamikus hűséggel (vö. VC 37) igyekszik válaszolni az Egyház és a világ szükségleteire.

A szinodális út volt a témája legutóbbi üzeneteinknek, amelyekben a közösséget és a részvételt hangsúlyoztuk. Ebben az üzenetben a *küldetésre* összpontosítunk: „a sátor kitágítása” egy, a missziós tevékenység középpontjában álló magatartás, amint arra a szinódus kontinentális szakaszához készült munkadokumentum címe is emlékeztet bennünket. A küldetés elvezet bennünket keresztény hivatásunk teljességéhez, lehetőséget ad arra, hogy visszatérjünk Isten stílusához, mely „közelség, együttérzés és gyengédség”, amely szavakban, jelenlétben, baráti kapcsolatokban fejeződik ki. Nem szakadhatunk el az élettől; valakinek fel kell vállalni „korunk gyarlóságait és szegénységeit, gyógyítani a sebeket és kenegetni a megtört szíveket Isten vigaszának balzsamával” (Ferenc pápa: *Beszéd a szinodális folyamat elindításakor*, 2021. október 9.).

„A küldetés a keresztény élet oxigénje: felélénkíti és megtisztítja azt” (Ferenc pápa: *Katekézis*, 2023. január 11.). Ahhoz, hogy a küldetést Isten módján éljük meg, a Lélek leheletére van szükségünk, aki oxigénnel tölti meg megszentelésünket, aki kitágítja sátrunkat, aki nem engedi, hogy csökkenjen vagy kialudjon bennünk mások elérésnek, az evangelizálásnak a vágya, aki újra lángra lobbantja bennünk a missziós tüzet. Ő a küldetés igazi főszereplője, ugyanakkor ő az, aki fenntartja hitünk frissességét, hogy az ki ne száradjon.

Ez a nap arra ösztönöz bennünket, hogy feltegyünk magunknak néhány kérdést: erősen és gyakran hívjuk-e a Lelket, kérjük-e, hogy ébressze fel szívünkben a misszionáriusi tüzet, az apostoli buzgalmat, a Krisztus és az emberiség iránti szenvedélyt? Érzünk-e késztetést arra, hogy „beszéljünk arról, amit láttunk és hallottunk” (1Jn 1,3)? Vágyakozunk-e Krisztus után? Szennvedünk-e és kockáztatunk-e az ő pásztori szívével összhangban? Hajlandók vagyunk-e „kitágítani sátrunkat” és együtt járni másokkal? És mindenekelőtt azt a kérdést tesszük fel magunknak: Jézus személye, az érzelmei, az ő együttérzése hevíti-e a szívünket?

Miként korábban, megszentelt nővéreink és testvéreink ezekben az években is Jézus érzelmeit tették magukévá, melyek arra késztették őket, hogy életüket adják testvéreikért. Ezen a napon megemlékezünk az ő Krisztussal egyesülve kiontott vérükről, amely beszédesebb, mint bármilyen, küldetésről szóló beszéd. Mellettük ott van a háború, az erőszak, az éhezés és az igazságtalanság áldozatainak vére is.

Mi, akik napról napra érintjük Isten üdvösségét, úgy éljük meg a küldetést, hogy ingyen odaajándékozzuk másoknak mindazt, amik vagyunk és amink van. Mi, akik „megérinthetjük nap mint nap Krisztus szenvedő és dicsőséges testét”, kitágítjuk sátrunkat, „megosztjuk reményünket és annak biztos tudatát, hogy az Úr mindig velünk van. Keresztényként nem tarthatjuk meg az Urat magunknak: az Egyház evangelizáló küldetése világunk átalakításában és a teremtés megóvásában teljesedik ki” (Ferenc pápa: *Üzenet a missziók világnapjára*, 2021. január 6.).

Bárhol vagyunk is, bárhogyan vagyunk is, küldetés vagyunk, ha Isten szeretete szívünkben van. A küldetés kitágítja sátrunk terét, és megtanít bennünket arra, hogy őszinte harmóniában növekedjünk, erősítve köteleinket, együtt járva, Mária gondoskodásával és mélységes örömeivel.

Együtt, közösségben és részvételben, Isten küldetése vagyunk!

Mária kíséren bennünket misszionáriusi utunkon!

Vatikán, 2023. január 25.

João Braz de Aviz bíboros

prefektus

José Rodríguez Carballo OFM

érsek titkár

Fordította: Tózsér Endre SP

Magyar Kurír